

Братя Грим
Тримата щастливци

Един баща повикал веднъж тримата си сина да дойдат при него и подарил на първия петел, на втория коса, на третия котка.

– Аз съм вече стар – рекъл той – и смъртта ми приближава, затова реших, докато съм още жив, да ви осигуря. Пари нямам и това, което ви давам сега не струва много. Важното е да го използвате разумно. Ако намерите страна, където подобни неща още не са известни, те ще ви донесат щастие.

След смъртта на бащата големият син тръгнал по света с петела си, но където и да отидел, петелът бил вече известен, в градовете го виждал още отдалече по кулите, където се въртял от вятъра, а по селата го чувал да кукурига във всеки двор. Никой не се учудвал на неговата птица. Ето защо той си мислел, че петелът няма да му донесе щастие.

Но най-сетне се случило да попадне на един остров. Там хората никога не били виждали петел, а освен това не умеели да се справят с времето. Знаели наистина кога е сутрин и кога е вечер, но през нощта, ако не спели, не могли да разберат кой час на нощта е.

– Виджте – рекъл им той – каква горда птица! Носи рубиненочервена коронка на главата, а на нозете има шпори като истински рицар. Ще чуете гласа му три пъти през нощта в точно определено време и когато го чуете за последен път, ще знаете, че слънцето скоро ще изгрее. Обади ли се през деня, времето сигурно ще се развали.

Това много се харесало на хората. Те не спали цялата нощ и слушали с голяма радост как петелът отмерва високо и ясно времето в два, в четири и в шест часа. Попитали го може ли да им продаде птицата и колко иска за нея.

– Горедолу толкова злато, колкото може да носи едно магаре – рекъл той.

– Нищо не е за такава скъпа птица – викнали всички и на драго сърце му дали парите.

Когато се завърнал с богатството у дома си, братята му се смаяли и средният рекъл:

– Тогава и аз ще тръгна по света да видя дали не мога да продам косата си също така изгодно.

Но скоро загубил надежда, защото на всяка крачка срещал селяни, които също като него носели коси на рамо. Ала накрая все пак попаднал на един остров, където хората не знаели какво е коса. Когато узряло житото, те докарвали топове пред нивите и поваляли стръковете със стрелба. Но тази работа била много несигурна; един стрелял високо над класовете, друг улучвал не стръковете, а самите класове и ги разпилявал, а

освен това стрелбата вдигала нетърпим шум.

Ала средният брат запретнал ръкави и почнал да коси тъй тихо и тъй бързо житото, че хората се стъписали. Съгласни били да му дадат за нея всичко, каквото поиска. И му дали кон, натоварен с толкова злато, колкото можел да носи.

Тогава и третият брат решил да намери добър купувач за котката си. С него се случило същото: докато бил на сушата, не постигнал нищо, защото навсякъде имало толкова много котки, че хората се чудели какво да ги правят. Накрая заминал с кораб за един остров и там за щастие никой още не бил виждал котка; мишките били толкова многобройни, че просто ходели навсякъде. Хората били страшно недоволни от тази напаст, но и царят в двореца не знаел как да се отърве от нея. Мишките сновели нагоре-надолу и изгризвали всичко, което им попаднело.

Но ето, че котката започнала да ги лови и скоро те почти изчезнали. Хората помолили царя да купи чудотворното животно и той с радост дал на момъка толкова злато, колкото поискал. Така и третият брат се завърнал у дома с голямо съкровище.

Котката се забавлявала чудесно с мишките в царския дворец, но накрая се разгорещила много и ожадняла. Спряла се, вдигнала глава и измяукала:

– Мяу, мяу!

Всички в двореца чули този странен звук и толкова се изплашили, че избягали от двореца. На двора започнали да се съветват какво да правят. Накрая взели решение да изпратят при котката някой придворен, който да я помоли да напусне доброволно двореца, в противен случай щели да я изгонят насила. Съветниците казали:

– Предпочитаме да страдаме от мишките, с тая напаст вече сме свикнали, отколкото да търпим този звяр, който застрашава живота ни.

Един паж влязъл вътре и попитал котката дали ще напусне доброволно двореца. А котката, която била ожадняла още повече, отвърнала само:

– Мяу, мяу!

Пажът разбрал „не, не“ и предал отговора ѝ на царя.

– Добре – рекли съветниците; – тогава ще употребим сила.

Докарали топове и почнали да обстрелват двореца, докато го подпалили. Когато огънят стигнал до залата, в която била котката, тя скочила през прозореца навън; но войниците не спрели стрелбата, докато не изравнили двореца със земята.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die drei Glückskinder

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2438>]